

Ἀριθμ. Πρωτ. 388

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ Τῷ ΑΓΙῷ ΠΑΣΧΑ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοί καί συλλειτουργοί
καί τέκνα εὐσεβῆ καί φιλόθεα τῆς Ἐκκλησίας,

Χριστός Ἀνέστη!

Ἡ ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως ὑπό τῶν Μυροφόρων πρὸς τοὺς Μαθητάς τοῦ Χριστοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ αὐτῶν παραλήρημα. Καί ὅμως ἡ εἶδησις, ἡ ἐκκληφθεῖσα ὡς παραλήρημα, ἐβεβαιώθη ὡς Ἀλήθεια. Ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς Μαθητάς Του ἐπανειλημμένως.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως, ἀκούεται καί πάλιν ὡς παραλήρημα διὰ τοὺς ὀρθολογιστάς. Ἐν τούτοις, οἱ πιστοὶ ὄχι μόνον πιστεύομεν, ἀλλὰ καί βιοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν ὡς γεγονός ἀληθέστατον. Τὴν μαρτυρίαν μας ἐπισφραγίζομεν, ἐάν χρειασθῆ, διὰ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς μας, διότι ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ὑπερβαίνομεν τὸν θάνατον καί ἀπαλλασσόμεθα ἀπὸ τὸν φόβον αὐτοῦ. Τό στόμα μας εἶναι πλήρες χαρᾶς ἐν τῷ λέγειν Ἀνέστη ὁ Κύριος. Οἱ Ἅγιοί μας, κατὰ κόσμον νεκροί, ζοῦν μεταξύ μας, ἀπαντοῦν εἰς τὰ αἰτήματά μας. Ὁ μεταθανάτιος κόσμος εἶναι ἀληθέστερος τοῦ προθανατίου. Ὁ Χριστός ἀνέστη καί ζῆ μεταξύ ἡμῶν. Ὑπεσχέθη ὅτι θά εἶναι μαζί μας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καί πράγματι εἶναι. Φίλος καί ἀδελφός καί θεραπευτής καί χορηγός παντός ἀγαθοῦ.

Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ χαριζόμενος εἰς πάντας ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ποῦ σου θάνατε τό νίκος; Ἀνέστη ὁ Χριστός, «καὶ τὸν πάλαι ἄμετρα καυχώμενον, ὡς γελοῖον παιζόμενον ἔδειξε» (πρβλ. Κανὼν Σταυροαναστάσιμος Δ' ἤχου, Θ' Ὠδή, ποίημα Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ). Τά πάντα πεπλήρωται Φωτός καὶ αἱ καρδίαι μας χαρᾶς ἀνυπερβλήτου.

Καὶ ὄχι μόνον χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ δυνάμειος. Ὁ πιστεύων εἰς τὴν Ἀνάστασιν δέν φοβεῖται τὸν θάνατον· καὶ ὁ μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον εἶναι ψυχικῶς ἄκαμπος καὶ ἀλύγιστος, διότι ὅ,τι διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπίστους εἶναι ἢ φοβερωτέρα ἀπειλή, διὰ τὸν πιστὸν χριστιανὸν εἶναι μικρᾶς σημασίας γεγονός, διότι εἶναι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ πιστὸς χριστιανὸς ζῆ τὴν ἀνάστασιν καὶ πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου του.

Ἡ συνέπεια τοῦ βιώματος τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ κόσμου. Ἐνθουσιάζει τὴν ψυχὴν. Καὶ ἡ ἐνθουσιώδης ψυχὴ ἐλκύει εἰς τὸν δρόμον τῆς τᾶς ἄλλας ψυχᾶς, αἱ ὁποῖαι συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ βιώματα τῆς χαρᾶς τῆς ἀθανασίας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἀνάστασις δέν εἶναι μία θεωρητικὴ ἀλήθεια. Εἶναι δόγμα τῆς πίστεώς μας. Εἶναι μία χειροπιαστὴ πραγματικότης. Εἶναι ἡ δύναμις ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, παρὰ τοὺς ἐναντίον τῆς σκληροτάτους διωγμούς. «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. ε', 4) εἰς τὴν Ἀνάστασιν. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὁ ἄνθρωπος γίνεται κατὰ χάριν Θεός. Διὰ τῆς νίκης τοῦ ἀναστασίμου φωτός ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, ἐνιδρύεται εἰς τὴν ψυχὴν μας ἕως θεῖος καὶ ἀγάπη τις ξένη, τὸν ἀνθρώπινον ὄρον ὑπερβαίνουσα.

Χριστὸς Ἀνέστη, λοιπόν! Αἱ καρδίαι μας εἶναι πλημμυρισμέναι ἀπὸ τὸ Ἀναστάσιμον φῶς καὶ τὴν ἀναστάσιμον χαρὰν. Προσερχόμεθα μέ γνησιότητα καὶ ἀπλότητα εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Διότι, ὡς λέγει ὁ Προφητὰνὰξ Δαυΐδ, ὁ ἐπόπτης τῶν καρδιῶν μας ἄνωθεν Θεός «καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην οὐκ ἐξουδενώσει» (Ψαλμ. Ν', 19).

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ δύναμις μας, ἡ ἐλπίς μας, ἡ χαρὰ μας, τὸ ἀγαλλιάμα μας. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὑπερβαίνομεν τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν δι' ὅλα τὰ κακὰ τῆς φυσικῆς ἐπιγείου ζωῆς. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ πληγωμένου ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου ἀνθρώπου.

Εἰς τὰς δυσκολίας καὶ τὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα διέρχεται σήμερον ὁ κόσμος, ἡμεῖς δέν ἀποκάμομεν. Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σύναξις τῶν φοβισμένων Μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Ὑπερῶν τῆς Σιών μᾶς ἐνδυναμώνει. Δέν φοβούμεθα, διότι ἀγαπῶμεν τοὺς πάντας, ὅπως ἠγάπησεν ἡμᾶς Ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὲρ ἡμῶν. Θεανδρικῶς ὁ Ἀναστάς Κύριος ἀοράτως μᾶς συνοδεύει. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν, –καὶ ἔχομεν– ἀγάπην. Καὶ μέ τὴν ἀγάπην ἐπιγινώσκομεν τοῦ Μυστηρίου τὴν δύναμιν. Τοῦ Μυστηρίου!

Καί ἄν ἄλλοι διστάζουν ἀνθρωπίνως καί «δράματα στοιβάζουν πράξεων τὰς θημωνίας» (πρβλ. Στιχηρά Ἑσπερινοῦ Κυριακῆς Ἀσώτου), ἡμεῖς καυχώμεθα. Καί ἐάν ἡμεῖς δέν «ἀπολικμίζωμεν φιλευσπλαγχνία τό ἄχυρον τῶν ἔργων τῆς ἀδικίας καί τὰ πάθη μας καί δέν καταστρώνωμεν ἄλωνα μετανοίας», ὁ Ἀναστάς Χριστός εἶναι Ἀγάπη καί διαλύει τό κάθε εἶδους σκότος καί τόν φόβον γύρω μας καί εἰσέρχεται ἐντός ἡμῶν καί εἰς τόν κόσμον, τῶν θυρῶν τῶν καρδιῶν μας πολλάκις κεκλεισμένων. Καί «μένει μεθ' ἡμῶν» μονίμως διά τοῦ σταυροῦ τῆς ἀγάπης. Τό κάλεσμά Του εἶναι ἡ εἰρήνη. Τήν Ἑαυτοῦ εἰρήνην χαρίζει εἰς ἡμᾶς. Οἱ ἰσχυροί τοῦ κόσμου τούτου ἐπαγγέλλονται καί ὑπόσχονται εἰρήνην, μηδέποτε ἐμπειρικῶς πραγματοποιουμένην. Ἡ δύναμις τῆς Θείας Ἀγάπης καί Εἰρήνης καί Σοφίας μένει ἔξω ἀπό κάθε ἀνθρώπινον πανικόν. Δέν εὐρίσκεται εἰς τό περιθώριον τῆς πραγματικότητος οὔτε εἰς τήν περιφέρειαν κάποιων ἀτομικῶν δοξασιῶν. Εἶναι ἡ καρδιά καί τό κέντρον τῶν γεγονότων. Εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι τό κέντρον τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ κυριέουσα ζώντων καί νεκρῶν. Εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Ἡ ἀδιαφιλονίκητος ὑπεροχή τῆς Δυνάμεως κρατεῖ ἀοράτως τά ἡνία καί κατευθύνει τά πάντα, καθ' ἣν ὥραν πολλοί ἐπώνυμοι κατ' ἀνθρώπον «σκότος εἰς τὰς φρένας ἔχουν».

Τήν περίοδον τῆς σημερινῆς γενικῆς ἀποσυνθέσεως παγκοσμίως, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ παρουσία τῆς οὐρανόθεν συνθέσεως καί ἁρμονίας. Τόν καιρόν τῆς καταρρεύσεως καί τοῦ προσδοκωμένου θανάτου ὑπάρχει τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ ἐνίσχυσις τῆς πεποιθήσεως ἐπί τόν Κύριον.

Ἡ εἰρήνη τοῦ θανάτου τόν θάνατον διά τῆς κενώσεως Αὐτοῦ πατήσαντος καί ἡ χαρά τῆς ἀγάπης διαχέονται καί θεραπεύουν τόν στενάζοντα καί ὀδυνώμενον πάντοτε σύγχρονον «ἄνθρωπον» καί τήν συνωδίνουσαν καί συστενάζουσαν μετ' αὐτοῦ κτίσιν, τήν «ἀπολύτρωσιν καί τήν υἰοθεσίαν ἀπεκδεχομένους» (πρβλ. Ρωμ. η', 20-23) τῆς «ἐλευθερίας τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος, πατέρες καί ἀδελφοί καί τέκνα!

Ἁγιον Πάσχα 2013

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάνα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Σ.Σ. Ἐπειδή τό Πάσχα συνέπεσε αὐτό τό ἔτος 2013 τήν 5η Μαΐου, καταχωρίζομε στό παρόν τεῦχος τῆς «Εὐλογίας» Μαρτίου - Ἀπριλίου τίς δύο Ἀναστάσιμες Ἐγκυκλίους, ὥστε νά ἀναγνωσθοῦν ἀπό τοῦς ἀναγνώστες μας ἐντός τῆς ἀναστασίμου περιόδου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
5η Μαΐου 2013

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Άριθμ. Πρωτ. 396

Πρός τόν
Ίερό Κλήρο καί τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς
τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Ἀδελφοί μου,

Στήν κορυφή τοῦ ἑορτολογικοῦ κύκλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡ λαμπροφόρος ἐκκλησιαστική Πανήγυρις καταυγάζει καί πάλι τίς ψυχές τῶν Χριστιανῶν μέ τό άνέσπερο φῶς πού άνέτειλε ἀπό τόν κενό Πανάγιο Τάφο. Ἐμπρός στόν Πανάγιο Τάφο ἔφθασαν ἀπό εὐλάβεια καί ἀφοσίωση πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό οἱ τρεῖς Μυροφόρες γυναῖκες. Ὅπως δέ σημειώνει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής στό ἀναγιγνωσκόμενο κατὰ τήν τελετή τῆς Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιο, ἀπό τήν θέα τοῦ κενοῦ μνημείου καί ἀπό τό ἄκουσμα τοῦ ἀγγελικοῦ ἀγγέλματος «εἶχεν αὐτάς τρόμος καί ἔκστασις» (Μαρκ. 16,8).

Αἴσθημα τρόμου κατέλαβε τίς Μυροφόρες. Κενός ὁ Τάφος. Καί ἡ ἀγγελική πληροφορία δυσερμήνευτος, ἀπροσδόκητος. Ἀλλά ὁ λαμπροστόλιστος ἀγγελιαφόρος τοῦ Οὐρανοῦ, τό ἐλπιδοφόρο ἀπαστρέπτον φῶς τοῦ Μνημείου, ἡ ἱερά μέθεξι στό συνταρακτικό ἀναστάσιμο θαῦμα, προσέθεσαν στίς ψυχές τους τό αἶσθημα τῆς ἔκστασεως. Εὐθύς μετὰ τήν διαπίστωση τοῦ «ἀποκεκλισμένου λίθου» καί τίς ἀγγελικές διαβεβαιώσεις δέν κατάρθρωσαν νά ἀρθρώσουν οὔτε μιά λέξι. Τό ἄνοιγμα τοῦ Οὐρανοῦ ἐπλήρωσε τίς ψυχές τους.

Τήν αὐτή ψυχική ἐμπειρία, τήν ἔκσταση καί τήν χαρά, εἶχαν καί οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τίς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Καί ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ γι' αὐτούς μόνιμο βίωμα, λυτρωτικό κήρυγμα, ἀναλλοίωτο φρόνημα, ζωή αἰώνιος. Καί ὁ μέγας οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος κηρύσσει τήν Ἀνάσταση ὄχι μόνον ὡς κήρυγμα πρὸς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ὡς προσωπική ἐμπειρία καί μέθεξι, πού ἔφθασε μέχρι «τρίτου οὐρανοῦ», ὥστε νά προτείνει πρὸς ὅλους μας, «τοῦ γινῶναι τόν Χριστόν καί τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ» (Φιλιπ. 3, 10).

Αἰώνιες καί ἀναλλοίωτες οἱ μαρτυρίες τῶν Γραφῶν γιά τήν Ἀνάσταση, ἐπισφραγίζονται ἀπό τήν διακήρυξη τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ· «Ἐγώ εἰμί ἡ Ἀνάστασις καί ἡ ζωή καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα» (Ἰω. 11, 25-26). Ἐπειδή ἀκριβῶς ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, ἀπο-

καλύπτει και διακηρύσσει την εξουσία και την κυριότητά του επί της ζωής και του θανάτου. Και αυτό είναι τό βαθύτερο νόημα της **Ἀναστάσεως** τοῦ **Κυρίου**. Ἡ λύτρωση ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἡ καταξίωση τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, ἡ κατάφαση στήν ἀληθινή ἐλευθερία και στήν αἰωνιότητα.

Στίς ἡμέρες μας ὅμως οἱ ἄνθρωποι δέν ἐνδιαφέρονται και δέν τρομάζουν ἀπό τά περὶ **Θεοῦ** γεγονότα. Οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται ἀπό τίς πολυδύναμες ἐπιδιώξεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς και ἀπό τούς σχεδιασμούς και τίς ἀπειλές τῶν συνανθρώπων τους. Φοβούμεθα ὅλοι ἀπό τὴν πιθανή χρήση τῶν ἀνθρωποκτόνων πολεμικῶν μέσων, φρίττομε ἀπό τά φαινόμενα τῆς παράφρονος βίας. Ἀγωνιοῦμε γιὰ τὴν ἐπιδείνωση και τὴν παλινδρόμηση τῆς πτωχείας και τῆς πείνας, και ἀνησυχοῦμε ἀπό τό φάσμα πάσης μορφῆς δυστυχίας. Και μαζύ μέ ὅλα αὐτά ἀσθμαίνομε δυσάρεστα στό φάσμα τοῦ θανάτου.

Γι' αὐτό ἡ **Ἐκκλησία** μας διακηρύσσει τόν θρίαμβο και τὴν χαρά τῆς **Ἀναστάσεως**. Ὁ σκοπός και τό τέλος τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν, ἡ ἀναπαράσταση και τό βίωμα τῶν ὑπερφυῶν γεγονότων τῆς πίστεως μέσα στίς καρδιές μας, ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη και ἡ πνευματική περίπτυση ἀλλήλων, ἡ πνευματική χαρά και ἡ ἀγαλλίαση, ἡ ἐλπίδα στό **Θεό** πού δίδει χαρά στή ζωὴ μας, και ὁ ὑπερφυῆς ὕμνος τῆς **Ἐκκλησίας** μας **«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»** ἀναστέλλουν τίς ἀνησυχίες και τούς φόβους, και μᾶς ἐγκαθιστοῦν μέσα τό σκάφος τῆς σωτηρίας, δηλαδή στό σῶμα τῆς **Ἐκκλησίας** τοῦ **Ἀναστάντος Χριστοῦ**, μέ κατεύθυνση τὴν αἰωνιότητα.

Ἔτσι, μέσα στήν τραχύτητα τῆς ζωῆς, οἱ **Χριστιανοί**, φωτισμένοι μέ τό φῶς τῆς **Ἀναστάσεως**, καλοῦνται σέ ὠραίους ἀγῶνες ἐναντίον τοῦ ψεύδους και τοῦ σκότους. Ἐκεῖνο πού παραμένει ἀπαίτηση τῆς ψυχῆς εἶναι τό πλήρωμα τῆς ὑπάρξεώς μας ἀπό χαρά και πεποίθηση γιὰ τὴν ἔνδοξη ἔκβαση τοῦ ἀγῶνος μας. Μέσα στό χῶρο τῆς **Ἀναστάσεως** μπορούμε νά χαιρώμεθα. Ἐπειδή μπορούμε νά ζοῦμε και νά μὴ πεθαίνομε. Νά ἐλπίζομε και νά ἀπολαμβάνομε. Νά δοκιμαζώμεθα και νά ὑπομένωμε. Ὁ ἐόρτιος ὕμνος στά χεῖλη **«Χριστός Ἀνέστη...»** μεταπλάττει τόν ἐγκόσμιο τρόπο σέ θεῖο φόβο ἐνώπιον τοῦ ἀγίου **Θεοῦ** και τὴν πρόσκαιρη ἔκσταση σέ χριστιανικό βίο.

Μέσα στήν ἀναστάσιμη χαρά τοῦ **Πάσχα** ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι **Χριστιανοί** ἔχομε δύο μεγάλες ἀγάπες. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική **Ἐκκλησία** μας, στήν ὁποία ἐμπιστευόμεθα τὴν ἐν **Χριστῷ Ἰησοῦ** σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, και ἡ ὁποία δέχεται τελευταῖα πολλά πλήγματα. Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ πολύπαθη **Πατρίδα** μας, ἡ **Ἑλλάδα**, χώρα ἱστορίας, πολιτισμοῦ και δοκιμασιῶν, ἡ ὁποία χωρὶς νά ἐχθρεύεται κανένα, δέχεται πολλές ἐχθρικές ἀμφισβητήσεις και συγκεκαλυμμένες ἀπειλές. Ἀδελφοί, χαιρέτε, ὑγιαίνειτε και καταρτίζεσθε. Προσεύχεσθε γιὰ τὴν **Ἐκκλησία** μας και ἀγρυπνεῖτε γιὰ τὴν **Πατρίδα** μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ και ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Εὐχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† **Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ**

«ΤΖΑΜΙ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ;»

του Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

Ἐνῶ ἀκόμη ἡ Θεσσαλονίκη ἐφορτάζει κεντρικά τὰ ἑκατό χρόνια ἀπό τὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατακτητές, ἐπληθύνθησαν οἱ ἀπαιτήσεις καὶ οἱ συζητήσεις γιὰ τὴν ἀνέγερση ἑνὸς τζαμιοῦ γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τόπο θρησκευτικῆς λατρείας οἱ μουσουλμάνοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστίων αὐτῆς. Οἱ μουσουλμάνοι στὴ Θεσσαλονίκη καὶ εὐρύτερα στὴ Μακεδονία ἦσαν ὀλιγάριθμοι, ἀλλὰ ηὔξηθησαν κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες ἀπὸ μετακινήσεις ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς Δυτικῆς Θράκης καὶ ἀπὸ τοὺς μετανάστες νομίμους καὶ λαθροίους ἀπὸ διάφορες μουσουλμανικὲς χῶρες. Ἔτσι τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκτίσεως ἑνὸς τζαμιοῦ, μετὰ τὴν γνωστὴ δημιουργία τοῦ ἀντιστοίχου ζητήματος τῆς Ἀθήνας, μεταδόθηκε καὶ στὴ Θεσσαλονίκη.

Μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ στὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ παράδοσή μας, οἱ Χριστιανοὶ τοῦ ἀκριτικοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶδαν μὲ δυσαρέσκεια καὶ δυσπιστία τὴν ὑποκινούμενη κινήσιμότητα γιὰ τὴν ἀνέγερση τζαμιοῦ στὴ Θεσσαλονίκη, καὶ οἱ συνειδήσεις τοὺς ἐταράχθησαν ὅταν ἀνανέωσαν στίς σκέψεις τοὺς τὴν ἔλευση τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου στὴ Θεσσαλονίκη ὅταν ἵδρυσε τὸ 54 μ.Χ. τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν τῆς Μακεδονίας. Καὶ ἀκόμη ἡ χριστιανικὴ συνείδηση τῶν Θεσσαλονικέων ἐστράφη στὸν τόπο τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου στὸν ὁμώνυμο περιλαμπρο Ναὸ του, καὶ διερωτήθηκε, μὰ τί συμβαίνει πάλι στὸν ἐθνικὸ καὶ πνευματικὸ μας βίον; Ξανάρχονται πάλι αὐτοὶ πού μᾶς ἐκράτησαν σκλάβους τετρακόσια χρόνια;

Καὶ οἱ ἐπαύοντες ἀπήντησαν. Ἐρωτήσατε τὸν Δήμαρχό μας τὸν κ. Ἰωάννη Μπουτάρη. Ἄλλωστε τὰ διασώζει ὅλα τὰ συμβαίνοντα ὁ τοπικὸς Τύπος. Μόλις πρὸ ἡμερῶν ὁ κ. Δήμαρχος ὠδήγησε πενήντα φοιτητὲς μουσουλάνους τῆς «ἐιρατικῆς» Σχολῆς Κομοτηνῆς στὸ κτίριο Γενῆ Τζαμί, πού τὰ τελευταῖα χρόνια ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο, καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν τὴν προσευχή τους. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι οἱ περισσότεροὶ μουσουλμάνοι εὐρίσκονται στίς ἀκραῖες συνοικίες τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὅποιοι τελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα σὲ αἵθουσες - τεκέδες, χωρὶς κρατικὴ ἄδεια καὶ ὑπὸ ὄρους ἐπισφαλεῖς γιὰ τὴν ὑγιεία τους καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Μὲ τίς ἱστορικὲς μνήμες ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων κάτω ἀπὸ τὸν δυνάστη τῶν τετρακοσίων χρόνων δουλείας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μετέπειτα συμπεριφορά του, μὲ τὴν καταστροφή τῆς Σμύρνης, τὸν διωγμὸ τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, τὴν συμφορὰ τῶν χιλιάδων Ἑλλήνων Χριστιανῶν τὸ 1955 στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ ὅποιοι ἀπὸ 300.000 ἔμειναν μόνον 3.000 στὴν πατρίδα τους, καὶ ἀκόμη μὲ τὴν καταστροφή τῆς Κύπρου καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν της, πῶς θέλετε νὰ αἰσθάνωνται οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὅταν ζητοῦν οἱ μουσουλμάνοι Τούρκοι νὰ συμβιώσωμε στὸν πονεμένο τόπο μας;

Παρά ταῦτα καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ μουσουλμάνοι προερχόμενοι ὡς μετανά-

στες από άλλες χώρες, τά αισθήματα κάποιων Ἑλλήνων Χριστιανῶν γιὰ νά ἐξυπηρετηθοῦν καί αὐτοί στά τῆς θρησκείας τους, ὀδηγοῦν σέ σκέψεις ἐφαρμογῆς μιᾶς τακτικῆς ὑποχωρητικότητος στό αἶτημα τῆς λειτουργίας ἑνός τζαμιοῦ στή Θεσσαλονίκη. Θέλω ἐδῶ νά τονίσω μέ ἔμφαση ὅτι τό πρόβλημα εἶναι ἐπικίνδυνο καί πολύπλοκο, ἡ δέ λύση του ἀπαιτεῖ σοβαρότητα καί σίγουρους λογισμούς. Ἀρκεῖ νά σκεφθοῦμε ὅτι οἱ κυβερνήσεις τῆς Τουρκίας ἐπί 35 χρόνια βασανίζουν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιὰ τήν ἔγκριση τῆς λειτουργίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καί ἐξακολουθοῦν νά τήν κρατοῦν κλειστή. Στό ἐπιχειρημά τους ὅτι ἐμεῖς στήν Πόλη ἐπιτρέπομε νά γίνονται λειτουργίες στίς ἐκκλησίες καί ὅτι ἐγκρίναμε τό ἐτήσιο προσκύνημα στή Μονή Σουμελά, τούς ἀπαντοῦμε ὅτι στή Δυτική Θράκη ὑπάρχουν ἑκατοντάδες τζαμιά καί ἰσλαμικά σχολεῖα καθῶς καί διευκολύνσεις γιὰ τήν εἴσοδο τῶν μουσουλμάνων ἀποφοίτων τῶν λυκείων στίς πανεπιστημιακές σχολές.

Ἐνα σοβαρό καί ἀπαραίτητο κριτήριο γιὰ τή λύση τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεγέρσεως ἢ ἔστω τῆς λειτουργίας τζαμιοῦ σέ κάποιο κτίριο καί στή Θεσσαλονίκη εἶναι ὅτι ἡ ὑπόθεση αὐτή δέν εἶναι μόνον θρησκευτικοῦ χαρακτήρα ἀλλά καί ἐθνικῆς προνοητικότητος. Οἱ σκοποὶ τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἐπεκτατικοί καί κρύβονται κάτω ἀπό τόν μανδύα τῆς δικῆς τους ἱεραποστολικῆς δράσεως. Στή συγκεκριμένη αὐτή ἐκδοχή ἄς ἐρωτήσωμε τούς Εὐρωπαίους γιὰ νά καταλάβωμε ἀπό τήν ἐμπειρία τους τίς δυσχέρειες καί τίς συνέπειες ἀπό τό ἀδιάκριτο «ἀνακάτωμα τῶν λαῶν» στήν ἐποχή μας.

Ἀπό τήν δική τους πλευρά οἱ Τοῦρκοι γείτονές μας, ἐπί αἰῶνες κατακτητές καί τώρα πάλι διεκδικητές στή Θράκη, στά νησιά μας καί στήν Κύπρο, δέν ὑποχωροῦν σέ καμμία πρόταση πού θά διευκόλυνε τήν ἀποκατάσταση ἀδικιῶν πού ἔχουν γίνει ἐκ μέρους των εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ κανόνες τοῦ διεθνοῦς δικαίου δικαιολογοῦν ἄνετα τήν σύναψη μιᾶς διμεροῦς συμφωνίας βάσει τῆς ὁποίας θά ἐπετρέπετο ἀπό τό Ἑλληνικό Κράτος ἡ ἀνέγερση τζαμιοῦ στή Θεσσαλονίκη καί στήν Ἀθήνα, ἐνῶ θά συνεχίζετο καί ἡ ἄφογη μεταχείριση τῶν μουσουλμάνων τῆς Δυτικῆς Θράκης, οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἑλληνες καί Εὐρωπαῖοι πολῖτες. Ἀπό δέ τῆς πλευρᾶς τῆς Τουρκίας θά ἀπεφασίζετο τελικά ἡ ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἡ τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας στόν ἱερό Ναό τῆς ἁγίας Σοφίας τρεῖς φορές τόν χρόνο, ἡ συντήρηση καί ἐπαναλειτουργία τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Βουκόλου πού σώζεται ἀκέραιος στήν πολύπαθη Σμύρνη, καί ἡ ἀποφυγή οἰασδήποτε παρεμβάσεως τῆς Τουρκίας στόν ἑλλαδικό χῶρο τῆς Δυτικῆς Θράκης τόσον ἀπό τήν Ἄγκυρα ὅσον καί ἀπό τό προκλητικό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς.

Ἄς μή θεωρηθοῦν οἱ ἀπόψεις αὐτές ἀκραῖες ἢ ἀνεφάρμοστες. Ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς Ἑλλάδος, θά ὑπάρξει ἀπόλυτη ἐφαρμογή τῶν ὑποχρεώσεών μας, ἀφοῦ ἄλλωστε καί οἱ ἀρχοντες καί οἱ ἀρχόμενοι Ἑλληνες εἴμεθα καί εὐπιστοι καί ὑπεράγαν συναισθηματικοί. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ Τουρκία, ἡ ὁποία πέραν τῶν ἀσυνεπειῶν τῆς εἶναι διεκδικητικῆ ὑπέρ ἑαυτῆς, καί πρό πάντων μιά χώρα μέ δεκάδες ἑκατομμύρια

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΑΝΘΙΜΟΥ
ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ» (27-4-2013)**

1. Είναι αλήθεια ότι η κοινωνία περνάει μία επικίνδυνη κρίση, πού δέν είναι μόνο οικονομική, αλλά και βαθύτατα ήθικη. Η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται από τό γεγονός ότι η κρίση επεκτάθηκε και σέ άλλες ευρωπαϊκές χώρες, μέ αποτέλεσμα νά αγωνιᾷ ὁ κόσμος, πού και πότε πρόκειται νά σταματήσει. Από τούς παράγοντες πού δύνανται νά βοηθήσουν στήν αποτροπή τῆς κρίσεως και ειδικότερα στήν πατρίδα μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἐπειδή εἶναι συνδεδεμένη μέ τόν λαό μας. Καί νομίζω ὅτι τό πράττει, ὑπό τήν ἔννοια μιᾶς ἐλπιδοφόρου προσπάθειας. Ἡ ἀξιοποίηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δέν συζητεῖται πλέον σοβαρά, πρῶτον, διότι τό κράτος μας ἔχει πάρει τό μέγιστο μέρος αὐτῆς τῆς περιουσίας και, δεύτερον, διότι τό ἑλληνικό Δημόσιο δέν φάνηκε ἰκανό νά ἀξιοποιήσει τή δική του περιουσία. Καί νά σημειώσω ὅτι μερικοί πού ζητοῦν και τήν ἐναπομείνασα ἐκκλησιαστική περιουσία, οὐσιαστικά, ὑπονοοῦν τήν ἀρπαγή της ἀπό τούς ἔξυπνους Νεοέλληνες.

2. Ὁ ρόλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἶναι πρωτίστως χριστοκεντρικός και προπάντων ἀνθρωποκεντρικός. Γίνονται και στήν ἐποχή μας ἐκκλησιαστικές προσπάθειες γιά νά ἐκπληρώσει ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας τήν ἀποστολή του, ἀλλά πάσχουμε ὡς λαός ἀπό τήν ἐγγενή ἀσθένεια τοῦ κομματισμοῦ, ὁ ὁποῖος δυσχεραίνει τήν ἀποκρυστάλλωση τῶν ὑπερβατικῶν κοσμοθεωριακῶν ἀντιλήψεων, πού ἀπό πλευρᾶς Ἐκκλησίας ὀδηγοῦν στόν φωτισμό και στή λύτρωση τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως. Ἐνας ἐπιπλέον σοβαρότερος λόγος πού δέν ἐπιτρέπει τήν «ἀνασύσταση τῆς κοινωνίας» στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ ἀπουσία ἰσχυρῶν, φωτισμένων και φιλοπάτριδων προσωπικοτήτων. Ἐξαιτίας αὐτοῦ καταλήγουμε στή συγκρότηση και στήν παρουσία ἀκραίων και ὀλοκληρωτικῶν κινημάτων.

3. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, κ. Χρυσόστομος, ἐνήργησε ὀρθά γιά νά συμπαρασταθεῖ στόν πονεμένο λαό τῆς νήσου, θέτοντας τήν ἐκκλησιαστική περιουσία «σέ ὑποθήκη», συντελώντας ἔτσι στήν ἀντιμετώπιση τῆς κυπριακῆς οικονομικῆς κρίσε-

➔ *συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 7*

«ΤΖΑΜΙ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ;»

πληθυσμό. Δέν ἔχομε δικαίωμα οἱ Ἕλληνες νά κάμουμε μονομερεῖς παραχωρήσεις, ἀφοῦ τά διδάγματα τῆς ἱστορίας μᾶς νουθετοῦν πολλαπλῶς. Ἡ ἀνέγερση τζαμιῶν στήν Ἑλλάδα, και μάλιστα στήν πρωτεύουσα και στή συμπρωτεύουσα, πρέπει νά ἀποφευχθῇ μέ κάθε τρόπο, ἐάν ἡ Τουρκία δέν δεχθῇ ἀντίστοιχες πράξεις ὑπέρ τῶν Ἑλλήνων πιστῶν στά ἐδάφη της. Καί ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι οἱ τριακόσιες χιλιάδες Ἕλληνες στήν Πόλη ἔμειναν τρεῖς, ἐνῶ οἱ μουσουλμάνοι στή Δυτική Θράκη μας ἀπό ἐνενήντα χιλιάδες τό 1920 ξεπεροῦν τίς ἑκατόν εἴκοσι χιλιάδες σήμερα.

ως. Ἡ κίνηση αὐτή δέν μπορεῖ νά γίνει στήν Ἑλλάδα, διότι τά μεγέθη εἶναι διαφορετικά καί οἱ συσχετισμοί ἐπιβάλλουν ἄλλες λύσεις. Οἱ ἀντιφρονούντες πρὸς τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἐπιχειροῦντες νά ἀρπάξουν τήν ἐναπομείνασα ἐλάχιστη πλέον παρουσία της, θέλουν νά ἀγνοοῦν ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική παρουσία δέν ὑπάρχει, ἐπειδή ἄλλοτε δημοτικά καί ἄλλοτε μέ ἀναγκαστικούς νόμους τήν ἔχει πάρει τό κράτος. Δέν μποροῦμε, ἐπομένως, χωρίς νά ἔχουμε οἰκονομικές προϋποθέσεις ἐξ ἰδιοκτησίας νά συντελέσουμε στήν ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Δέν πρέπει νά ἀγνοοῦμε, ὅμως, τό στήριγμα τοῦ λαοῦ μας διά τῶν κηρυγμάτων καί τῶν προσωπικῶν ἐπικοινωνιῶν καί ἐπιπλέον τό μέγα ἔργο τῶν ἐκκλησιαστικῶν συσσιτίων σέ ὅλη τήν ἐπικράτεια, στά ὁποῖα οἱ προσερχόμενοι διαρκῶς αὐξάνονται.

4. Εἶναι ὀρθή ἡ ἀποψή σας ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μέ τό εἰρηνοφιλο περιεχόμενό της ἔχει ἀνακητήσει ἐδάφη πνευματικῆς ἐπιρρόης, γεγονός τό ὁποῖο ὀφείλεται στούς ἐξῆς λόγους. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἡ οἰκουμενική διάσταση τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τήν ὁποία ἐκαλλιέργησε μεθοδικά τό σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως σέ συνεργασία μέ τά ἄλλα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καί τίς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τῶν ἄλλων Πατριαρχείων τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν, οἱ λαοί τῶν ὁποίων μέ πολλή δίψα ἐγένεθησαν τά ἱερά νάματα τῆς ἐλευθέρης Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ τρίτος λόγος εἶναι ἡ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων στίς χώρες τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Αὐστραλίας καί τοῦ Καναδά. Ὅσον ἀφορᾷ στήν διένεξη τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων καί Ἀντιοχείας γιά τά κανονικά δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Ἐμιράτου τοῦ Κατάρ, εἶναι ἓνα δυσάρεστο ἐκκλησιαστικό ζήτημα, ἀλλά δέν ἐπιθυμῶ νά λάβω θέση διότι δέν γνωρίζω κάποιες λεπτομέρειες. Ἄς ἐλπίσωμε νά λυθῇ εἰρηνικά.

5. Ἡ ὑπόθεση τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι μιά θλιβερή ἱστορία, γιά τήν ὁποία φταῖνε οἱ κατά καιρούς διευθύνσεις, ἀλλά καί οἱ ἐργαζόμενοι. Οἱ ὑπερβολικές ἀπαιτήσεις γιά μισθολογικά δικαιώματα καί οἱ διοικητικές ἀδυναμίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀδήγησαν στό σημερινό νανάγιο. Λυποῦμαι, διότι καί ἡ προσπάθεια τοῦ Μακαριωτάτου κ. Ἱερώνυμου γιά συνεργασία μέ τήν TV 4E θά ὀδηγηθεῖ σέ νανάγιο, καθὼς λείπουν οἱ ἐκκλησιολογικές καί οἱ νομικές προϋποθέσεις, ὅπως ἐπίσης καί ἡ ἐμπειρία τῆς τηλεοπτικῆς διαδικασίας πού θά προσκρούσει στή λαϊκῶν χαρακτήρα νοοτροπία τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας. Το πρόβλημα εἶναι πολύπλοκο καί ἀπαιτεῖ μέγιστη προσοχή.

6. Γιά τό **Σκοπιανό** ζήτημα ἀγωνίζομαι χρόνια. Καί ὁ λαός τῆς **Μακεδονίας** μας ἔχει κάνει φρόνημά του σταθερό καί ἀμετακίνητο ὅτι «**ἡ Μακεδονία εἶναι μία καί εἶναι ἑλληνική**». Ἐχομε προτείνει πέντε διαφορετικές ὀνομασίες γιά τό κράτος τῶν **Σκοπίων** καί δέν δέχονται καμμία, ἐπειδή ἀκολουθοῦν τόν φανατισμό **Γκρούεφσκυ**. Ἡ πρόταση τοῦ κ. **Νίμιτς** γιά «**Βόρεια**» ἢ «**Ἄνω Μακεδονία**» εἶναι ἀπολύτως ἀπορῶπιέα. Ἄς δοῦν οἱ εἰδικοί τί γίνεται στήν **Κορέα**, ὅπου τό «**Βόρεια**» καί «**Νότια**» πού ὠδήγησαν. Τό δέ ὄνομα «**Ἄνω**» καί «**Κάτω**» θά κάμη μελλοντικῶς **ἄνω-κάτω** τίς σχέσεις τῶν δύο κρατῶν.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης καί ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ καί πολιούχου μας, ἀνακοινώνουν πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαό μας τὸ ἀκόλουθο γεγονός.

Τίς πρῶτες μεσονύχτιες ὥρες, ἄνθρωποι ἀσεβεῖς καί βλάσφημοι, ἀλλὰ καί ἐπικίνδunami ιεροσῦλοι, εἰσῆλθαν ἀπὸ παράθυρο τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου γιὰ νὰ συλήσουν καί νὰ ἀρπάσουν τὰ ἱερά καί χαριτόβρυτα λείψανα τοῦ πολιούχου μας θαυματουργοῦ ἁγίου. Ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατη ἡ διάρρηξη τῆς λάρνακος τῶν λειψάνων, ἀφῆρσαν τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀργυρᾶ μίτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχαν ἀφιερῶματα μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐντὸς αὐτῆς ὑπῆρχε ἡ τίμια κἀρα τοῦ μεγαλομάρτυρος.

Ἐπάνω στὴν ταραχὴ τους ἔρριψαν κάτω τὰ ἀφιερῶματα πού ἦσαν σταυροὶ καί ἐγκόλπια. Εὐτυχῶς, χάριτι Θεοῦ, ἡ διακοσμητικὴ μίτρα ἦταν ἄδεια καί χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία. Δυστυχῶς ὁ συναγερομὸς καί ἕνας ὑπάλληλος ἀσφαλείας (security) δὲν ἠμπόδισαν τοὺς διαρρηκτες ὥστε νὰ ἀποτραπῆ ἡ ἱεροσυλία τους.

Ἡ Διεύθυνση Ἀσφαλείας Θεσσαλονίκης διενήργησε ἄμεσα γιὰ τὰ δέοντα, ἐνῶ μετέβη στό Ναό ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἐπίτροποι τοῦ Ναοῦ, καί εἰδικοί τεχνίτες, γιὰ νὰ ἐπανασφαλίσουν τὸν Ναό καί τὰ ἱερά λείψανα. Αὐτὴ ἡ ἀποτρόπαια ἱεροσυλία ὑπενθυμίζει τὴν πρὸ διετίας κλοπὴ τῆς τιμίας κἀρας τῆς ἁγίας Ἀναστασίας στὴν ὁμώνυμη ἱερά Μονή στὰ Βασιλικά.

Αὐτὰ εἶναι σημεῖα καί τέρατα στὴν διαταραγμένη σύγχρονη ἀνθρώπινη κοινωνία.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
10-4-2013

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφεῖο: "ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ" Ἱασιῶν 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολη - Βογατσιοῦ 7
Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.

**Ἡ Ἐπανάσταση
τοῦ 1821
ἦταν ἐθνική
καί ὄχι ταξική!**

*Γράφει ὁ Κων. Χολέβας
ἐφημ. «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»,
19.03.13*

ΠΑΜΕ σάν ἄλλοτε! Τό ΚΚΕ, ἀντί νά ζητήσῃ συγγνώμη γιά τήν ἄθλια θέση πού κράτησε ἀπό τό 1924 ἕως τό 1949 **ὑπέρ τῆς ἀποσχίσεως τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης ἀπό τήν Ἑλλάδα**, ἔβαλε τούς συνδικαλιστές τοῦ ΠΑΜΕ νά ξαναγράψουν τήν Ἱστορία τοῦ 1821 **μέ μαρξισμό καί θράσος**. Σέ μία ἐποχή πού ἡ οἰκονομική κρίση καθιστᾷ ἀπαραίτητη τήν ἐθνική ὁμοψυχία, οἱ νοσταλγοί τοῦ Στάλιν ἐνώνουν **τίς δυνάμεις τους μέ τούς ἐθνοαποδομητές ἄλλων ἰδεολογιῶν** καί συμπλέουν μέ τούς διεθνεῖς κερδοσκοποῦς-χρηματιστές, οἱ ὅποιοι θέλουν νά ξαναγράψουν τήν **Ἱστορία τῶν Βαλκανίων εἰς βάρος τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων**.

Ἡ προκήρυξη τῶν ἐκπαιδευτικῶν τοῦ ΠΑΜΕ πρὸς τούς μαθητές βρῖθει ἱστορικῶν λαθῶν καί φανατισμοῦ. Γιά τόν μέν φανατισμό, **ἄς λάβουν τά μέτρα τους** οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν καί οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ὑπουργείου Παιδείας. Ἀλλά γιά τίς **ἱστορικές ἀνακριβείες**, καλόν εἶναι νά θυμίσουμε ὀρισμένα γεγονότα στόν λίγο χῶρο πού διαθέτουμε:

Ἀμφισβητοῦν τόν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό καί τήν ἡμερομηνία κηρύξεως τῆς Ἐθνεγερείας. Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, ὁ κληρικός Ἀμβρόσιος Φραντζῆς καί ἄλλοι πού παρέστησαν στή σύσκεψη τοῦ Αἰγίου (Βοστίτσας) στά τέλη Ἰανουαρίου 1821 βεβαιώνουν ὅτι ἦταν ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας νά ἀρχίσῃ **ἡ ἐξέγερση στόν Μοριά** τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Οἱ ἴδιοι οἱ πρωτεργάτες ἤθελαν νά τονίσουν τή σύνδεση Ἑλληνισμοῦ καί Ὁρθοδοξίας καί νά ἐπικαλε-

σθοῦν τὴν εὐλογία τῆς Παναγίας. Ὅμως **ἔπειτα ἀπὸ 400 χρόνια δουλείας** τὸ καζάνι ἔβραζε καὶ ἡ ἔκρηξη ἔγινε λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν καθορισμένη ἡμερομηνία. Ἀπὸ τὶς 14-16 Μαρτίου γύρω ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα συνάπτονται συγκρούσεις Ἑλλήνων μὲ φοροεισπράκτορες τῶν Τούρκων, ἐνῶ στὴν Ἁγία Λαύρα εἶναι κλεισμένοι οἱ πρόκριτοι μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Πάτρας Γερμανὸ καὶ τὸν ἐπίσκοπο Κερνίτσης καὶ Καλαβρύτων Προκόπιο. Στὶς 17 Μαρτίου ἡ μονὴ πανηγυρίζει, διότι ἐκεῖ φυλάσσεται ἡ κάρα τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου. Τὴν πανηγυρικὴ ἐκεῖνη ἡμέρα ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς λειτουργεῖ καὶ κηρῦσσει τὴν Ἐπανάσταση. Τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ οἱ Μανιάτες κηρῦσσουν τὴν Ἐπανάσταση στὴν Ἀρεόπολη. Ὁ Γερμανὸς κατεβαίνει μὲ τὸ ἄλογο πρὸς τὴν Πάτρα καὶ ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εὐλογεῖ ξανά τὸ λάβαρο στὴν πλατεία Ἁγίου Γεωργίου. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ὁ ἴδιος μαζί μὲ τὸν Προκόπιο καὶ τοὺς προκρίτους **ἀποστέλλουν τὴ διακήρυξη τῆς Ἀνεξαρτησίας** στοὺς προξένους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Ἁγίας Λαύρας μαρτυρίες ἔχουμε ἀπὸ τὸν Γάλλο πρόξενο Πουκεβίλ, τὸν Κανέλλο Δεληγιάννη, ἀπὸ δημοσιεύματα γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν ἐφημερίδων («LE CONSTITUTIONNEL», «LONDON TIMES») τοῦ Ἰουνίου 1821 κ.ἄ. Γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Πά-

τρας γράφουν πάλι ὁ Πουκεβίλ, ὁ Σπυρίδων Τρικούπης κ.ἄ. Τὸ 1872 ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐκδουλεύσεων τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἀνακήρυξε τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸ **ὡς τὸν πρῶτο πού κήρυξε τὴν Ἐπανάσταση** καὶ οὐδεὶς διαμαρτυρήθηκε, δεδομένου ὅτι ζοῦσαν ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ 1821.

Γράφει τὸ ΠΑΜΕ ὅτι ἦταν **ταξικὴ ἐπανάσταση. Ὁχι, ἦταν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ.** Τὸ ξεκαθαρίζει ὁ Θ. Κολοκοτρώνης μιλώντας στοὺς μαθητὲς τοῦ πρῶτου Γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν ὅτι **«ἡ ἐπανάσταση ἡ ἐδικὴ μας δὲν ἦταν σάν τὲς ἄλλες»**, ἐννοώντας ὅτι δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴν ἐμφύλια Γαλλικὴ Ἐπανάσταση. Τὸ γράφουν σαφῶς καὶ ὅλα τὰ ἐπίσημα κείμενα τοῦ Ἀγῶνος, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν προκήρυξη τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη: **ΜΑΧΟΥ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.**

ΠΕΡΙΕΡΓΗ εἶναι ἡ ἐμμονὴ σὲ ναῦτες πού μιλοῦσαν ἀρβανίτικα. Οἱ Ἀρβανίτες εἶναι δίγλωσσοι Ἕλληνες πού κατέβηκαν ἀπὸ τὸ Ἄρβανον τῆς Β. Ἠπείρου. Μετὰ τὴν Ἄλωση οἱ Ἀρβανίτες πού κατέφυγαν στὴ Βενετικὴ Δημοκρατία δηλώνουν ὅτι εἶναι nationis graecae, δηλαδή ἐλληνικῆς ἐθνικότητος. Ἡ διαφορετικὴ **διάλεκτος δὲν ἀλλοιώνει τὴν ἐλληνικὴ συνείδηση.** Αὐτὸ τὸ βλέπουμε καὶ μὲ τοὺς τουρκόφωνους Ἕλληνες τῆς Καππαδοκίας καὶ μὲ τοὺς σλαβόφωνους μακεδονομάχους πού ἀγωνίσθηκαν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΜΕ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΕΣ ΡΙΖΕΣ, ΠΟΙΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ;

Είναι ρεαλιστικά δυνατό νά επιβιώνει ή φιλοπατρία σήμερα;

Η απάντηση κρίνεται από τά μέτρα ρεαλισμού πού έχει ό καθέννας μας κατακτήσει. Είναί κατάκτηση ώριμότητας ή έλευθερία από ψευδαισθήσεις.

Κάποτε, σέ άλλο πολιτισμικό «παράδειγμα» (άλλον «τρόπο» του βίου) ή πατρίδα ήταν κάτι άπτό, χειροπιαστό: “Ένα κομμάτι γής, πού τό καλλιεργοΰσε ό άνθρωπος μέ τόν μόχθο και τόν ιδρωτα του – χάριζε στή γή τήν εργώδη φροντίδα του και ή γή του αντίχάριζε τά μέσα για τήν επιβίωσή του. Πατρίδα ήταν μία δική του «έστία», σπίτι χτισμένο για τόν κάθε ξεχωριστό άνθρωπο και τίς ξεχωριστές του ανάγκες. Μία κοινότητα, πού μοιραζόταν χαρές και θλίψεις, γιορτές και πένθη, έκανε κοινωνούμενη τήν καθημερινότητα. Τάφοι προγόνων: συνεχιζόμενη σχέση και άναστροφή μέ οικείους, γνώριμους, αγαπημένους. «Βωμοί και ιερά», άξονας κοινού «τρόπου» ζωής μέ έόρτιους κύκλους, συμμετοχική δραματοουργία, πανηγύρεις, ή έκκλησία σώμα άναφοράς τής προσωπικής ευθύνης και τής ήρεμης έμπιστοσύνης – καμιά σχέση μέ ιδεολογήματα.

Ό Έλληνισμός απέκτησε κρατική ύπόσταση και γεωγραφικά σύνορα μόλις πριν από 192 χρόνια. Πριν από αυτό, επί τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια, οι Έλληνες δέν είχαν ούτε κράτος ούτε σύνορα. Είχαν όμως πατρίδα. Κι όταν τίς αρχαίες κοιτίδες του ιστορικού τους βίου τίς όριζαν κατακτητές άλλοεθνείς, πατρίδα για τους Έλληνες ήταν ή γλώσσα τους, ή έκκλησιά τους – σώμα λαϊκό, ή παράδοσή τους (: πείρα, ευαισθησία, αισθητική, πού κληροδοτούσε ή κάθε γενιά στην έπόμενη, προσθέτοντας θησαυρίσματα).

Πατρίδα τών χωρίς κράτος Έλλήνων ήταν ή ιστορική τους συνείδηση, ή ευγένεια - άρχοντιά τής πολιτισμικής τους έτερότητας, τό έλληνικό όνομα ταυτισμένο μέ τομές ανεξίτηλες στην ανθρώπινη Ιστορία.

Άπό μία τέτοια φιλοπατρία μάς αποκόβει σήμερα τό είδος εκείνο τής εγχώριας «διανόησης» πού επιμένει «μαζί μέ τά άπονέρια του μπάνιου νά πετάει και τό μωρό». Λόγιοι άνθρωποι, ταλαντοΰχοι, μέ κυρίαρχη παρουσία τόσο γραπτού λόγου όσο και τηλεοπτικών εμφάνισεων. Πού είναι τόσο θυμωμένοι, ώστε προσπαθούν πεισματικά, μαζί μέ τήν ιστορική άποτυχία και ντροπή πού τιτλοφορείται Κράτος Έλληνικό, νά άφανιστεί και κάθε ίχνος έλληνικότητας: ή πρώτη ύλη για τόν ψευδαισθητικό έξωραϊσμό τής κρατικής άθλιότητας.

Φτάνει στό σημείο αυτή ή θυμωμένη «διανόηση», νά ένθουσιάζεται κάθε φορά πού ή έλληνική κοινωνία (έλλαδική και κυπριακή) όδηγείται σέ έσχατες ταπεινώσεις και έξευτελισμούς από τόν παρακμιακό ένδοτισμό και ραγιαδισμό τής κρατικής τής ήγεσίας. Αντίθετα, έννευρίζεται στό έπακρο, άν συμβεί κάποτε νά αντιδράσει ή έλληνική κοινωνία μέ άξιοπρέπεια και αυτοσεβασμό άπέναντι σέ γκαγγστερικούς έκβιασμούς έτερόχθων συμφερόντων ή σέ χλευασμούς και έπιθετικό διασυρμό του έλληνικού όνόματος. Λογαριάζεται από τή «διανόηση» ό αυτοσεβασμός σάν κομπασμός ότι είμαστε «ό έξυπνότερος λαός του κόσμου». Και αυτή ή έμπρακτη, ψυχολογικά θωρακισμένη άρνησιπατρία είναι άκόρεστη: άπαιτεί όλο και πιο πειθήνια πειθάρχηση στους έκβιαστές μας, όλο και γλοιωδέστερη δουλοφροσύνη.

συνέχεια στή σελίδα 22 ➡

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ

Στήν Ελλάδα της σαρωτικής ανέχειας ή νεολαία, παρόλη τή δυναμικότητά της, είναι μιά από τίς πλέον ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες. Γενικῶς, ή νεολαία πάντοτε ἦταν ἕνα ευαίσθητο σύνολο, διότι οἱ βιολογικές καί ψυχοσωματικές της μεταβολές –ἐνεκα τῆς ἡβης– μαζί μέ τήν ἔμφυτη περιέργειά της, τήν ὀδηγοῦν πολλές φορές σέ ἐπιπολαιότητα καί ἀπεριοικεψία, ἥ ἀκόμα καί στήν ἀμηχανία πού προκαλεῖ ή στάση (καί ή ἀντίδραση) ἀπέναντι σέ ἕναν κόσμο σκληρό, πού τήν ἀφήνει ἀπροστάτευτη. Αυτό, ὅμως, δέν περιορίζεται οὔτε τοπικά, μόνο στήν Ελλάδα, οὔτε χρονικά, μόνο στήν περίοδο πού διανύουμε, ἀλλά εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι τόν τελευταῖο καιρό ἔχει γιγαντωθεῖ.

Ὡστόσο, ἰδίως τά τελευταῖα χρόνια, οἱ πειρασμοί, τά προβλήματα καί οἱ δυσκολίες πού συναντᾶ ὁ νέος ἔχουν αὐξηθεῖ. Ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς, πού ὁ νέος συναντᾶ σχεδόν παντοῦ, χωρὶς νά μπορεῖ εὐκόλα νά τόν ἀποφύγει, ή κυριαρχοῦσα νοοτροπία καί οἱ μοντέρνες τάσεις διαμορφώνουν ἕνα καταπιεστικό περιβάλλον γεμιστό παγίδες, ἐνῶ φαίνεται ὅτι κάποιοι θέλουν νά κρατοῦν ναρκωμένη τή νεανική συνείδηση. Ἡ λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» φαίνεται πῶς εὐνοεῖ μιά «τάξη πραγμάτων», πού ἐπιδιώκει τήν ἐξαθλίωση τῶν λαῶν. Κυρίως, ὅμως, περιορίζεται ή ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού σάν ἐνωμένο μίγμα, ἀποτελοῦν μιά πνευματική ἀντίσταση στήν ἐπιδιωκόμενη ὁμογενοποίηση καί ἀποθρησκαιοποίηση τῶν λαῶν πού ἀποσκοπεῖ στήν πλήρη ὑλική καί πνευματική ὑποταγή, καί τελικά στόν ἀφανισμό τους.

Μέσα σ' αὐτό τό σκηνικό, ή νεολαία εἶναι τό πρῶτο θῦμα αὐτοῦ τοῦ «ἀόρατου πολέμου» μέ τά πολλές φορές ὀρατά ἀποτελέσματα. Συγκεκριμένα, ἔχουν κυριαρχήσει νέες, ξενόφερτες, ἐκκεντρικές καί ἑξαλλες τάσεις μόδας πού καταλήγουν νά εἶναι τρόπος ζωῆς, ἐνῶ παράλληλα ἐπηρεάζουν πολλούς πού δέν εἶναι ἀκόλουθοί τους. Ἐξάλ-

➔ *συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 21*

ΜΕ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΕΣ ΡΙΖΕΣ, ΠΟΙΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ;

Κάποιοι συμπολίτες φρονοῦν, ἐπιπόλαια, ὅτι τό συγκεκριμένο αὐτό εἶδος «διανοουμένων» εἶναι συνέχεια ή ἐπανάληψη τοῦ φαινομένου πού ὀνομάστηκε στήν ἱστορία τῶν Ἑλλήνων «μηδισμός» καί περιγράφηκε ἀπό τόν Καβάφη στό ποίημα «Σατραπεία». Ἀλλά μοιάζει μᾶλλον ἀπίθανο τά μεγάλα στόν διεθνή στίβο συμφέροντα νά διαθέτουν χρῆμα γιά «πράκτορες» σέ μιά χώρα πού ἀποτελεῖ αὐτονομία προτεκτοράτο τους. Δέν πρόκειται γιά «μηδισμό», πρόκειται γιά τυπικό σύμπτωμα θυμωμένης ξιπασιάς, γιά τό σύμπλεγμα τοῦ ψυχικά ἐπαρχιώτη ἀπέναντι στόν «πρωτευουσιάνο» μέ τίς χρυσές καδένες.

Ἀκόμα καί ἀρνησιπατρία βλαστáνει ὁ παρακμιακός ἐπαρχιωτισμός.

Χρήστος Γιανναρᾶς

Σ.Σ. Τό ἀνωτέρω κείμενο εἶναι ἀποσπάσματα ἀπό ἄρθρο τοῦ κ. Χ.Γ. στήν «Καθημερινή». Ἡ δημοσίευση δέν σημαίνει ἀπόλυτη συμφωνία, ἀλλά γεννᾶ προβληματισμό.

λου, ή άποδοχή άκραιών έπιλογών, πού βαπτίζουν κάθε άπόλαυση «δικαίωμα», μετατρέπουν τήν έλευθερία, πού ό Θεός μās έδωσε και μέ τήν όποία μās ευλόγησε, σέ άσυνδοσία και σέ άνομία. Έπιπλέον, θέλοντας νά αλλοιώσουν τήν παράδοση προβάλλουν άπό τά νέα μέσα έπικοινωνίας και κοινωνικής δικτύωσης διεθνιστικά πρότυπα προσωπικότητων, μουσικής, τέχνης και ιδεών, ένω συγχρόνως όλο και περισσότερες βαρβαρίζουσες φράσεις έντάσσονται στήν καθημερινή φρασεολογία.

Έτσι, σέ συνάρτηση μέ τήν τεράστια έλλειψη σωστής παιδείας βάσει τών Έλληνορθόδοξων άρχών, τήν πολιτική αστάθεια, τίς άκρότητες, τήν άδιαφορία, τήν άδράνεια, τήν παθητικότητα, τήν αυξανόμενη άνεργία, τά έργασιακά και τά οικονομικά προβλήματα, ό νέος βυθίζεται όλο και πιο πολύ σέ άδιέξοδα και στήν άπελπισία, πού, όπως έλεγε ό Γέρον Πάϊσιος, είναι τό άποτελεσματικότερο όπλο του διαβόλου.

Άν όχι ή πλειοψηφία, τουλάχιστον ένα σημαντικό κομμάτι τής νεολαίας προβληματίζεται άπό τήν κατάσταση και τό τί μέλλει γενέσθαι. Αυτοί οι νέοι είναι όσοι έχουν ριζωμένο τό σπόρο τής Πίστεως και τής τιμής προς τό έθνος, τήν πατρίδα και τήν ιστορία, αλλά και όσοι πού, παρόλο πού δέν γνώρισαν Χριστό και Έλλάδα όπως θά έπρεπε, δέν άναπαύονται πνευματικά σέ έπίπλαστες λύσεις. Όλο αυτό τό σύνολο είναι όσοι άπαρτίζουν τό υγιές παρόν και τό αισιόδοξο μέλλον, πού δίχως νά λησμονούν τό παρελθόν, βρίσκουν διέξοδο στις άπλες καθημερινές καλές πράξεις ή και άκόμη πιο παραδοσιακά στήν οικογένεια πού έχουν ή και πού θά άποκτήσουν, μιά και ένα άπό τά πιο κρίσιμα και σοβαρά προβλήματα είναι ή ύπογεννητικότητα και ό φόβος και ή άποφυγή πολλών νέων νά δημιουργήσουν τή δική τους οικογένεια.

Η έργατικότητα, ή φιλοτιμία, ή αισιοδοξία και ή ευπρέπεια, πού λείπουν ιδιαίτερα άπό τή σύγχρονη κοινωνία είναι άρετές πού πρέπει νά έχει και νά καλλιεργεί διαρκώς ό νέος για νά άντιμετωπίζει τους πειρασμούς. Έπειτα, ή άπόκτηση πνευματικών και έπιμορφωτικών γνώσεων δίχως έμμονές και άναβολές άλλων βασικών προτεραιοτήτων, ή όρθή ένασχόληση μέ τόν άθλητισμό δίχως έγωκεντρικές επιδείξεις, ή άπασχόληση γενικότερα σέ όποιοδήποτε έργο ή έργασία δίχως τό πάθος τής άεργίας και τής μανίας του καριερισμού, ή συμμετοχή σέ παραδοσιακές «κοινοτικές» δραστηριότητες πού προωθούν τήν ανιδιοτελή προσφορά, τήν άγαθοεργία, τήν άλληλεγγύη, καθώς και ή άναζήτηση υγιών τρόπων άναψυχής και ψυχαγωγίας είναι όρισμένα βασικά έφόδια και ένέργειες για τήν άντιμετώπιση τών πολλών προβλημάτων, τής δυστυχίας, τής άνασφάλειας και τής άπελπισίας, ένω ταυτόχρονα είναι άξια, επειδή άποτελούν προσφορά στήν κοινωνία.

Κυρίως, ή μόνη αυθεντική και άληθινή διέξοδος βρίσκεται στήν Έκκλησία. Η συμμετοχή στα πνευματικά δρώμενά της, ή μελέτη και ή τήρηση τής διδασκαλίας του Ευαγγελίου, μαζί μέ τήν καλλιέργεια τής πραγματικής άγαθοσύνης και τών έν Χριστώ άρετών και ειδικότερα ή μυστηριακή και βιωματική ζωή της, είναι ή μοναδική πού σώζει και άναπαύει καθολικά τήν ψυχή και τό σώμα στον άγώνα αυτής τής πρόσκαιρης ζωής, αλλά τό σπουδαιότερο και πιο ουσιαδεις στήν μέλλουσα άληθινή ζωή, ένεργοποιώντας τή χάρη του Θεού στον άνθρωπο μαζί μέ τήν ζωή έν Χριστώ για πάντα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ

Δημοσιογράφος

Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος

ΔΕΝ ΕΧΕΙ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

(συνέντευξη στον *Τραϊανό
Χατζηδημητρίου*)

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου σέ μιά κίνηση ὑψηλοῦ συμβολισμοῦ προσέφερε στόν πρόεδρο τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας τήν περιουσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, γιά νά σωθεῖ ἡ πατρίδα του. Γιατί ποτέ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν ἔκανε κάτι παρόμοιο;

Ὅπωςδήποτε ἡ κίνηση αὐτή τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου προκάλεσε συγκίνηση καί στήν Κύπρο καί ἔξω ἀπό αὐτήν. Βεβαίως δέν ἔδωσε τήν κυριότητα τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἓνα εἶδος ὑποθήκης γιά νά τά ἀξιοποιήσει ἡ κυβέρνηση. Ὡς πρός τή δεύτερη πλευρά τοῦ ἐρωτήματός σας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν εἶναι δυνατόν νά κάνει κάτι τέτοιο, γιατί πολύ ἀπλά δέν ἔχει τήν περιουσία πού πολύ συχνά ὁ κόσμος θεωρεῖ ὅτι ἔχει. Ἐνα μεγάλο «κούρεμα» τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἐγινε στά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα, τό μεγαλύτερο τό 1952, ὅταν ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος στήν οὐσία παραχώρησε τήν ἐκκλησιαστική περιουσία στό κράτος καί μάλιστα σέ ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς παραχώρησης δόθηκαν σέ Ἀθήνα καί Θεσσαλονίκη ὀρισμένα οἰκόπεδα πού κατόπιν χτίστηκαν καί ἀποτελοῦν τή λεγόμενη ἀστική περιουσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς, δέν ὑπάρχει ἡ περιουσία μέ τήν ἔννοια πού φαντάζεται ὁ κόσμος. Νά σᾶς δώσω ἓνα παράδειγμα: ἡ Μητρόπολη τῆς Θεσσαλονίκης ἔχει στήν περιοχὴ τῆς 28 ἀκίνητα τά ὅποια ἀνήκουν ὅλα καί τά διαχειρίζεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί ὄχι ἡ τοπική μητρόπολη.

Καί πάλι κάτι πού εἶπε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὅτι πρέπει νά τιμωρηθοῦν ὅσοι εὐθύνονται γιά τήν καταστροφή τῆς οικονομίας τοῦ νησιοῦ. Πιστεύετε ὅτι καί ἐδῶ πρέπει, ὅσοι διαχειρίζονται δημόσιες ὑποθέσεις νά λογοδοτοῦν;

Βεβαίως. Αὐτό δέν εἶναι θέμα ἐκδίκησης, ἀλλά εἶναι θέμα δικαιοσύνης. Ὅποιαδήποτε κι ἂν εἶναι ἡ θέση κάποιου, ἐάν παρανομήσει, πρέπει νά λογοδοτήσει καί ἀνάλογα νά κριθεῖ.

Πῶς βλέπετε τή δικαστική κρίση πού ἔχει ἤδη ὑπάρξει γιά δύο πρόσωπα τῆς πόλης μας, πού τά γνωρίζετε: τόν πρόην δήμαρχο Βασίλη Παπαγε-

ωργόπουλο, και τόν πρώην περιφερειάρχη Παναγιώτη Ψωμιιάδη;

Καί τούς δύο τούς γνώρισα κατά τήν άσκηση τών καθηκόντων μου τά τελευταία περιπου δέκα χρόνια στή μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Ό καθένas είχε τό θεσμικό του ρόλο. Γιά τόν τέως δήμαρχο, ύπάρχει μία δικαστική άπόφαση. Δέ μου επιτρέπεται νά τήν κρίνω. Όστόσο, σέ ανθρώπινο επίπεδο έκφράζω τή συμπάθειά μου και τήν πεποίθησή μου ότι, κατά τήν άσκηση τών προηγούμενων καθηκόντων του, προσέφερε και στήν πόλη και στήν πατρίδα. Γιά τόν Παναγιώτη Ψωμιιάδη, τό θέμα για τό όποιο έξέπεσε του άξιωματός του άφορά μία μείωση προστίμου σέ ένα βενζινοπώλη πού είχε και προβλήματα υγείας. Θεωρώ αυτό πού θεωρεί και ή πλειοψηφία του κόσμου, ότι δέν έπραξε κάτι κακό. Όρισμένοι θεωρούν, επειδή έχουν δημοσιευτεί πολλές φωτογραφίες σέ κοινές έκδηλώσεις πού παρευρέθηκα μέ τόν τέως δήμαρχο και τόν τέως περιφερειάρχη, ότι ύπάρχει μία ιδιαίτερη σχέση. Ό καθένas εκπροσωπούσε τό θεσμό πού ύπηρετούσε και τίποτα περισσότερο.

Κατά τή διάρκεια τής οικονομικής κρίσης, ή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης πώς έννοεί τήν βοήθειά της προς τόν κόσμο;

Έχουμε τά προβλήματα μας και έμεις όπως και όλος ό κόσμος, όπως και οί Κύπριοι τώρα, και μέσα σ' αυτά τά πλαίσια προσπαθούμε νά παρέχουμε μία βοήθεια μέ σύνθημα πού πήρε και διαστάσεις. Κανείς νησιτικός στή Θεσσαλονίκη. Έχουμε αυτήν τή στιγμή 14 συσσίτια, τό μεγαλύτερο είναι στήν όδό Άμύντα, του Άγίου Δημητρίου, μέ 300 μερίδες φαγητό τήν ήμέρα. Είναι τό μόνο σέ συνεργασία

μέ τό Δήμο. Έχουμε στόν Προφήτη Ήλία μέ 200 μερίδες τήν ήμέρα. Άντιμετωπίσαμε έκτακτες περιστάσεις πολιτών πληρώνοντας τό χαράτσι τής ΔΕΗ, ώστε νά έχουν φώς, μέ άποδεικνυόμενη, όμως, τήν άνεργία του άρχηγού τής οικογένειας και παίρνοντας ύπόψη τή φορολογική δήλωση. Αυτό έγινε σέ άρκετές περιπτώσεις. Επίσης, δώσαμε έκτακτα επιδόματα και έμεις ως μητρόπολη και τά φιλόπρωχα ταμεία τών 43 ένοριών μας, μέχρι 50 και 100 ευρώ κατά περίπτωση. Επίσης, πήρα τήν άπόφαση ως πρόεδρος του «Παπαφείου» και άνοιξαμε ένα οικημα, τό «Φιλοξενείον», πού ύπήρχε έντός του χώρου, μέ τή βοήθεια του δήμου τό επσκευάσαμε και κάθε βράδυ μένουν άστεγοι πού έχουν ανάγκη, κάνουν τό μπάνιο τους και φεύγουν τό πρωί. Επίσης, σέ συγκεκριμένες περιπτώσεις μεγάλης κακοκαιρίας, πληρώσαμε σέ όρισμένα ξενοδοχεία τήν παραμονή άστέγων.

Άς πούμε ότι ένας Έυρωπαϊός πολίτης βλέπει τούς βουλευτές νά όρκίζονται στό Έναγγέλιο, στήν Άγία Τριάδα και όχι στό Σύνταγμα. Στο μυαλό του αυτό ταυτίζει τήν Ελλάδα μέ άκραίες ισλαμικές χώρες, όπως τό Ιράν. Μήπως θά έπρεπε επιτέλους νά γίνει ό διαχωρισμός Κράτους και Εκκλησίας.

Έπειδή είμαι πλέον από τούς παλαιότερους ιεράρχες, θυμάμαι ότι αυτό συζητιόταν από τήν εποχή του άειμνήστου Κωνσταντίνου Καραμανλή. Τήν είχε πει μάλιστα και τή φράση πού είπατε έσεις. Πολλές φορές λέγεται και δέ γίνεται. Είναι δύσκολο. Και αυτό, γιατί, πρώτον, αντίθετα από όποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, τό ποσοστό του πληθυσμού πού τουλάχιστον είναι βαπτισμένοι όρθό-

δοξοί είναι 95%. Δεύτερον, υπάρχει μία ευγνωμοσύνη για την Έκκλησία, για τις θυσίες της, για τους αγώνες της, που βοήθησε να κρατηθεί η γλώσσα και η θρησκεία για 400 χρόνια. Τρίτον, αυτήν τη στιγμή η πραγματικότητα είναι ότι, αν θέλει κάποιος, ορκίζεται στην Αγία Τριάδα. Αν δέ θέλει, ορκίζεται στη συνείδησή του. Είναι ελεύθερη επιλογή και είναι σεβαστή. Δεν υπάρχει ίχνος σύγκρισης μεταξύ της θρησκευτικότητας της έλληνορθόδοξης πίστης με όσα ισχύουν στο Ίσλάμ, ιδιαίτερα σε κάποιες ακραίες μορφές του. Εκεί π.χ. σκότωσαν με λιθολογισμό ένα κορίτσι επειδή είχε σχέσεις με ένα αγόρι. Σ' αυτά η Έκκλησία μας είναι πολύ ανοιχτή. Ωστόσο, ο χωρισμός που λέτε είναι δύσκολος. Αυτές είναι οι αντιστάσεις μας. Η φιλοπατρία, η ορθόδοξη χριστιανική πίστη με την καθαρότητα που έχει και την ανιδιοτέλεια είναι τα εχέγγυά μας. Αυτή είναι η άποψή μου. Άλλοι έχουν άλλη άποψη.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης πήγε στην ενθρόνιση του νέου Πάπα στη Ρώμη. Χίλια χρόνια, ως το 1054, η Έκκλησία έζησε από κοινού και άλλα χίλια χρόνια ζει χωριστά. Υπάρχει περίπτωση στο μέλλον να αποδώσει ο διάλογος περιόχησης των Έκκλησιών η είναι μία διαδικασία «νά χαμε νά λέγαμε»:

Ο διάλογος πάντοτε είναι χρήσιμος. Τόν είχε ξεκινήσει ο μεγάλος Πατριάρχης Αθηναγόρας. Ένω δέν οδήγησε σε θεαματικά αποτελέσματα, συνέτεινε στο να είναι πιο ήπιες οι σχέσεις των δύο Έκκλησιών. Υποχώρησε η ουνία, ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Νά γίνεται λοιπόν ο διάλογος, αλλά από πλευράς του πληρώματος της Έκκλησίας, υπάρχει μία δυσκολία να γίνουν παραχωρήσεις στα βασικά θέματα της Πίστεως. Νά σās πω όμως ακόμη κάτι που είναι πολύ σημαντικό: τό Βατικανό είναι κράτος, δέν είναι μόνον Έκκλησία. Έχει και στην Ελλάδα πρέσβη. Η ισχύς του είναι παγκόσμια. Έμεϊς είμαστε εθνικές Έκκλησίες. Αυτό είναι ένα μείον για την Όρθοδοξία. Γι' αυτό βλέπετε, ενώ ένας ήταν ο Πατριάρχης, ο Κωνσταντινουπόλεως, μόνον αυτός λέγεται Οικουμενικός, μετά έγινε και ο Ρωσίας λόγω πληθυσμού, ακολουθήσαν και ο Βουλγαρίας, ο Ρουμανίας, ο Σερβίας. Ονομάστηκαν Πατριάρχες. Αυτή η πολυδιάσπαση δυσκολεύει τά πράγματα για να φτάσουν σε ένα σημείο, ιδιαίτερα από την πλευρά των φανατικών που δέ θέλουν διάλογο με τό Βατικανό. Ωστόσο με ένα πνεύμα ευαγγελικό και χριστιανικό, νομίζω ότι αυτός ο διάλογος αλλά και η επικοινωνία ιδιαίτερα σε μία τέτοια έορτια στιγμή, είναι χρήσιμα.

*Εφημ. «ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ»
Θεσσαλονίκη 31-3-2013*

Αρ. Πρωτ. 319/19-3-2019

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τούς εύλαβεστάτους
Ίερατικούς Προϊσταμένους & Προέδρους
των ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν ἱερῶν **Ναῶν**
τῆς καθ' ἡμᾶς **Ίερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης**
Ἐνταῦθα

Εὐλαβέστατοι,

Διὰ τῆς παρούσης **Ἐγκυκλίου** ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅλους σας τούς ἱερατικούς **Προϊσταμένους** καὶ **Προέδρους** τῶν **Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων** τῶν ἱερῶν **Ναῶν** τῆς καθ' ἡμᾶς **Ίερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης** μέ πρόθεση νά διευθετήσωμε ἐνδεχομένως διάφορες ἐκκρεμότητες πού ἴσως ὑπάρχουν στίς διοικήσεις καί στά οἰκονομικά τῶν ἱερῶν μας **Ναῶν**, μέ κριτήριο πάντοτε τήν νομιμότητα καί τό καλῶς νοούμενο πνευματικό συμφέρον τῶν **Ἐνοριῶν** μας, ἀλλά καί τῆς καλῆς εἰκόνας πού καλούμεθα νά δώσωμε σέ ἐνδεχομένους ἐλέγχους ἀπό τό **Ἑλληνικό Δημόσιο**.

Ἀπό ὅλα τά σημαντικά θέματα τῶν ἱερῶν **Ναῶν** τό βασικότερο εἶναι τό οἰκονομικό ζήτημα, δηλαδή οἱ εἰσπράξεις τῶν **Ναῶν** ἐξ οἰασδῆποτε νομίμου πηγῆς καί ὁ τρόπος τῆς διαθέσεως τῶν ἐσόδων, μέ βάση τήν ἐφαρμογή τῶν ἐγκεκριμένων προϋπολογισμῶν, πάντοτε μέσα σέ ὅλα αὐτά πού καθορίζονται ἀπό τίς γνωστές διατάξεις γιά τίς ὀφειλές πρὸς τά **ΝΠΔΔ**, ὅπως εἶναι πρώτη ἡ **Ίερά Μητρόπολη** καί καθ' ἑξῆς, ἀλλά καί πρό πάντων σέ συνδυασμό μέ τίς ὁποιοσδήποτε δυνατότητες τοῦ ποιμνίου μας γιά τήν ἐκτέλεση ἔργων στίς **Ἐνορίες**. Αὐτονόητη τυγχάνει ἡ διατήρηση καί ἡ διαφύλαξη ὄχι μόνον τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἀλλά καί τῶν συνοδευόντων αὐτά ποικίλων ἐγγράφων.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ξεχωριστό κεφάλαιο καί πρέπει νά τό ἐξετάσωμε μέ μεγάλη λεπτομέρεια καί προσοχή ἀφορᾷ στούς ἱερούς **Ναούς** οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰδιότητα κτίρια καί ἀκίνητα ἐκ δωρεῶν ἢ ἐκ κατασκευῆς καί τά ὁποῖα εἶναι ἐνοικιασμένα καί εἰσπράττουν οἱ ἱεροὶ **Ναοί** μισθώματα ἢ δέν ἐνοικιάζονται ἴσως διότι εἶναι παλαιᾶς κατασκευῆς. Τά ἔσοδα καί οἱ εἰσπράξεις αὐτές πρέπει πάντοτε νά φαίνονται μέ διαφάνεια καί μέ τήν διευκρίνηση ὅτι, ἐάν τά ἐν λόγῳ ἀκίνητα εἶναι ἀποκλειστικά καί μόνον περιουσιακά στοιχεῖα τῶν **Ναῶν**, τότε τά ἔσοδα αὐτά ἀνήκουν στά ταμεῖα τῶν **Ναῶν**, καί ἀπό ἐκεῖ κατανέμονται κατὰ τόν γνωστό ὀρθό τρόπο. Ἐάν ὅμως εἶναι ἀκίνητα τά ὁποῖα ἔχουν δοθῆ στούς **Ναούς** μέ τήν προϋπόθεση ὅτι θά τά διαχειρίζονται τά **Φιλόπρωχα Ταμεῖα** τότε πρέπει νά ὑπάρχη ἐπίσης μιά ξεχωριστή διάκριση καί διαχείριση, ὥστε τά ἔσοδα πού ἀνήκουν στά **Φιλόπρωχα Ταμεῖα** νά καταχωρίζονται ἀναλόγως, διότι, κατὰ τά ἰσχύοντα, ἐξαιροῦνται ἀπό τίς ἀπαιτήσεις τίς ὁποῖες ἔχει ἡ **Ἐφορεία** ἐπί τῶν ἐσόδων αὐτῶν.

Ἐπομένως πρέπει νά γίνῃ ἀπό μέρους σας,

- λεπτομερῆς ἐλεγχος καί μία ἀπαρίθμηση καί καταγραφή τῶν καταστημάτων, διαμερισμάτων ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλου ἀκινήτου,
- καταχώριση στά λογιστικά βιβλία ὄλων τῶν ἐσόδων καί τῶν ἐξόδων,

συνέχεια στή σελίδα 28 ➔

Ἐπίσκεψη τοῦ Πρέσβευος τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ. Τζών Κίτμερ στήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης

Σήμερα, Παρασκευή 15-3-2013 ὁ Πρέσβυς τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ. Τζών Κίτμερ συνοδευόμενος ἀπό τήν Ἐπίτιμο Πρόξενο τῆς Μ. Βρετανίας στή Θεσσαλονίκη κ. Μαρία Τσακάλη, καί ἀπό τόν κ. Χρήστο Ψάλτη, ὑπεύθυνο πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Βρετανικῆς Πρεσβείας, ἐπεσκέφθη τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμο στό γραφεῖο του καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συνεργασία καί συζήτηση διαρκείας μᾶς ὥρας. Ἡ συζήτηση ὑπῆρξε διεξοδική στά θέματα τά ὁποῖα ἀφοροῦν καί ἐνδιαφέρουν τήν Ἑλλάδα, ὑπό τό πρῶσιμα βεβαίως πάντοτε καί τό κλίμα τῆς ἀρχιερατικῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης τοῦ ἐπισκόπου μας κ. Ἀνθίμου, καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά διευπλώθησαν ἀπόψεις πού ἀφοροῦν σέ καίρια ἰδικά μας προβλήματα ὅπου ἐφάνη ὅτι ἡ ἐνημέρωση τοῦ κ. Πρέσβευος ἦταν γι' αὐτόν χρήσιμη καί ἐξυτηρητική γιά τήν διαμόρφωση γνώμης ἐπί τῶν θεμάτων αὐτῶν.

Ἡ ὅλη συζήτηση καί διαδικασία, καί ἡ προσφορά δώρων καί ἀναμνηστικῶν στόν Πρέσβυ τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἶναι ἕνα ξεχωριστό γεγονός γιά τήν πόλη μας καί τήν τοπική μας Ἐκκλησία.

Καί ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος στά Σκόπια

Ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος στά Σκόπια κ. Κων. Λαλιᾶκος, ἐπεσκέφθη τόν Παν. Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμο στή Μητρόπολή μας τήν 8-4-2013 γιά ἀμοιβαία γνωριμία.

Ἀπό τό Γραφεῖο Τύπου τῆς Ι.Μ.Θ.

→ συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 27

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

- προσδιορισμός τῶν ὀφειλῶν στήν Ἱερά Μητρόπολη καί πρός τρίτους, καί
- ἀπόδοση ὄλων τῶν ὀφειλῶν πρός τήν Ἐφορεία, σέ συνεννόηση, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, μέ τόν λογιστή ἢ καί μέ τόν νομικό σύμβουλο, γιά νά μήν γίνονται παραβάσεις τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἤδη αὐστηρή γιά ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τήν εὐθύνη.

Γενικότερα θέλομε νά συστήσωμε τήν ἰδιαίτερη προσοχή ὄλων τῶν Προέδρων καί τῶν Μελῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων, ἀλλά καί ἐπίσης τήν νόμιμη λειτουργία τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων, μέ τά Συμβούλια των, ἀφ' ἑνός μὲν γιά λόγους τάξεως καί δικαίου, καί ἀφ' ἑτέρου διότι ἡ εἰκόνα μας πρός τήν κοινή γνώμη καί τούς πιστούς μας πρέπει νά εἶναι πάντοτε διαφανῆς καί δικαία καί σύμφωνη μέ τήν κειμένη νομοθεσία.

Σᾶς παρακαλοῦμε καί πάλι γιά μιᾶ ἀκόμη φορά νά ἐπιληφθῆτε ὄλων αὐτῶν τῶν θεμάτων, μέ βάση τούς ἐγκεκριμένους προϋπολογισμούς ὥστε στή συνέχεια, ἐάν ἐπιχειρήσωμε καί ἐσωτερικό ἔλεγχο ἀπό ἐπιτροπή ἐμπείρων ἱερέων γιά νά ἐλεγχθοῦν οἱ διαχειρίσεις ὄλων τῶν ἱερῶν Ναῶν, καί πάλι νά διαπιστωθῇ ἡ καλή λειτουργία καί ἡ εὐτακτη παρουσίαση τῶν στοιχείων πού δίδουν τά σχετικά λογιστικά βιβλία.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τούς εὐλαβεστάτους
Ἱερατικούς Προϊσταμένους καὶ Προέδρους
τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν ἱερῶν Ναῶν
τῆς καθ' ἡμᾶς **Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης**
Ἐνταῦθα

Εὐλαβέστατοι,

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμ. **319/19-3-2013** ἡμετέρας **Ἐγκυκλίου** περὶ τῶν οικονομικῶν καὶ τῶν σχετικῶν ὁδηγιῶν καὶ παραινέσεων διὰ τὴν ἄνευ προβλημάτων λειτουργία τῶν διαχειρίσεων τῶν **Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων** τῶν **Ἱερῶν Ἐνοριακῶν καὶ Προσκυνηματικῶν Ναῶν** τῆς καθ' ἡμᾶς **Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης**, συμπληρωματικῶς σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴ τῶν παρακάτω ἀναφερομένων.

Ὅλες οἱ δαπάνες, πού πρέπει νά γίνονται πάντοτε μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἐγκεκριμένων προϋπολογισμῶν, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο, νά συνοδεύονται ἀπὸ τὰ νόμιμα τιμολόγια, πού πρέπει ἐπίσης νά ἀντιστοιχοῦν ἰδιαιτέρως σέ κάθε εἶδος ἐξόδων, μέ τὴν ἀκριβῆ ἀναγραφή τῶν νομίμων δικαιούχων καὶ τῶν σχετικῶν ἐξοφλητικῶν παραστατικῶν στοιχείων καὶ ἀποδείξεων.

Ἐπίσης, εἶναι ἀπολύτως ἐπιβεβλημένο νά ἀναγράφεται στὰ τιμολόγια τῶν ἐξόδων ὁ **Φόρος Προστιθέμενης Ἀξίας (ΦΠΑ)**, ὁ ὁποῖος καὶ πρέπει νά καταβάλλεται ἀπὸ τούς ἱερούς Ναούς στους δικαιούχους, διὰ νά βαρύνῃ ἐν συνεχείᾳ ἢ καταβολῇ αὐτοῦ πρὸς τό **Δημόσιο** τούς ἀρμοδίους ὑπευθύνους κατὰ νόμο.

Εὐχέτης
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος

**ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ**

• Στή Θεσσαλονίκη, Δευτέρα και Τρίτη 11-12 Μαρτίου 2013, πραγματοποιήθηκε τό Πανελλήνιο Έπιστημονικό Συνέδριο τών Θεολόγων μέ θέμα: «Τό μάθημα τών Θρησκευτικών: Προβληματισμοί-Έπισημάνσεις-Προτάσεις». Τό Συνέδριο διοργανώθηκε άπό τό Έργαστήριο Παιδαγωγικής και Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μέ ευθύνη του καθηγητού κ. Ρεράκη, και υπό την αιγίδα της Ίερας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Η τοπική μας Έκκλησία συνέδραμε ούσιαστικά σέ όλες τίς διαδικασίες του Συνεδρίου. Η επίσημη έναρξη έγινε στην Αΐθουσα Τελετών του ΑΠΘ, όπως και ή πρώτη Συνεδρία. Οί επόμενες τρεις, σύμφωνα μέ τό Πρόγραμμα έγιναν στην Αΐθουσα Τελετών του Έπισκοπείου μας, μέ είκοσι τρεις (23) εισηγήσεις.

• Άπό τίς εισηγήσεις του Συνεδρίου προέκυψε σοβαρός και ούσιαστικός προβληματισμός, ως προς την κατεύθυνση της θρησκευτικής εκπαιδεύσεως στην Έλλάδα, όπως αυτή διαμορφώνεται μέσα άπό τό περιεχόμενο και την έν γενεί παιδαγωγική και θεολογική ταυτότητα του προτεινομένου Προγράμματος Σπουδών πού εφαρμόζεται πιλοτικά σέ σχολεία της Α/θμίου και Β/θμίου Έκπαιδεύσεως άπό τό 2011, αλλά και μέσα άπό τά προβλήματα πού δημιουργεί τό ζήτημα τών απαλλαγών άπό τό Μάθημα τών Θρησκευτικών.

• Άπό την μελέτη και κριτική του υπό δοκιμήν προταθέντος Προγράμματος Σπουδών πού περιελήφθηκε στίς εισηγήσεις του Συνεδρίου, διαπιστώθηκε ότι τό Πρόγραμμα αυτό πρέπει νά αποσυρθή, μέ τό σκεπτικό ότι τά προβλήματα πού παρουσιάζει είναι δομικά και δέν επιδέχονται διορθώσεις ή ούσιαστικές παρεμβάσεις.

• Άπό τό Συνέδριο επίσης, προέκυψε ή ανάγκη συντάξεως ενός νέου Προγράμματος για τό μάθημα τών Θρησκευτικών, μέ την συμμετοχή της Πολιτείας, της Έκκλησίας, της Πανελληνίου Ένώσεως Θεολόγων και άλλων άρμοδίων και ειδικών επιστημονικών παραγόντων. Τό νέο Πρόγραμμα θά πρέπει νά είναι απαλλαγμένο άπό κάθε είδους σκοπιμότητες, οιουδήποτε χαρακτήρα, πού στη σύγχρονη κρίσιμη εποχή για την παιδεία και τον πολιτισμό μας δημιουργούν σημαντικά προβλήματα.

• Σημειώνομε ότι όλοι οί Εισηγητές στο Συνέδριο, μεταξύ τών οποίων Μητροπολίτες, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Διδάκτορες και Μεταπτυχιακοί Φοιτητές και Φοιτήτριες, ανέπτυξαν τά θέματά τους, μέ τρόπο έκπληκτικό, επιστημονικό και τεκμηριωμένο, επί πλέον δέ ή εισήγηση του διδασκάλου κ. Δημητρίου Νατσιού, εξέπληξε όλους τούς συνέδρους, μέ όλα τά στοιχεία και παραδείγματα πού έπαρουσίασε άπό τά Βιβλία Γλώσσας του Δημοτικού Σχολείου, όπου επιχειρείται ή γελοιοποίηση και ή απαξίωση της Όρθοδόξου Πίστewς και της Φιλοπατρίας στίς συνειδήσεις τών παιδικών ψυχών. ➔

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Χαλκοκονδύλη 37 - 104 32 ΑΘΗΝΑ

Πρός
τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης
κ.κ. Ἄνθιμο

Ἀθήνα 19 Μαρτίου 2013
Ἄριθμ. Πρωτ.: 25

Παναγιώτατε,

Καί ἀπό μέρους τῆς Ἐνώσεώς μας, ἀλλά καί προσωπικά οἱ ὑπογράφοντες, θέλουμε νά σᾶς ἐκφράσουμε θερμές τίς εὐχαριστίες μας γιά τήν πνευματική στήριξη καί ὑλική ἐνίσχυση πού προσφέρατε στό πραγματοποιηθέν στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Συνέδριο γιά τό Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ συνδιοργάνωσή του καί ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καί τόν ἀδελφό Σύνδεσμο Θεολόγων, ἀλλά καί ἡ προσωπική σας παρουσία σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις του προσέφερε ἀνεκτίμητο στήριγμα στήν υπεράσπιση τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ χαρακτήρα τοῦ περιεχομένου τοῦ Μαθήματος καί ὑπογράμμισε τήν ἀνάγκη τῆς μετάδοσης στά νέα παιδιά τῆς Ἑλλάδας μας τῆς ὀρθόδοξης πίστεως τῶν πατέρων τους, κατά τό ἱερό δικαίωμα τῶν γονέων, σύμφωνα ἄλλωστε καί μέ τίς διεθνῶς θεσπισμένες νομικές ἀρχές.

Εὐχόμαστε ἀπό καρδίας ὑγεία καί μακροημέρευση γιά νά προσφέρετε στό μεγάλο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας τό φῶς καί τή χάρη τοῦ Χριστοῦ μας.

Μέ τόν προσηκόντα σεβασμό ἀσπαζόμενοι τήν δεξιάν σας
Γιά τό Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ

Ὁ Πρόεδρος
Ἡλίας Φραγκόπουλος
τ. Προϊστάμενος Γραφείου Δ.Ε.

Ὁ Γεν. Γραμματέας
Ἡλίας Δ. Μπάκος
Δρ. Θεολόγος-Φιλολόγος

• Στά πλαίσια τοῦ **Συνεδρίου**, τέλος, διευπλώθησαν προβληματισμοί καί ἐρωτηματικά γιά τό γεγονός τοῦ μή διορισμοῦ **Θεολόγων** (μονίμων καί ἀναπληρωτῶν), παρὰ τήν ὑπαρξη ἑκατόν τριάντα (**130**) περίπου κενῶν θέσεων, σέ ὀλόκληρη τήν χώρα. **Ἡ ΠΕΘ** καί ἄλλοι θεολογικοί φορεῖς δεσμεύθηκαν ἀπό τοὺς ἐκπροσώπους τους νά σταθοῦν ἀρωγοί στά προβλήματα τῆς ἀδιοριστίας.

• Ἄξιζει ἐπίσης νά σημειωθῇ ὅτι κατά τήν διάρκεια τῶν εἰσηγήσεων, ἔγινε γόνιμος καί μακρὸς διάλογος, μέ τήν συμμετοχή πολλῶν συνέδρων καί ἀκροατῶν, μέ πολλές παρεμβάσεις καί ἐπισημάνσεις ἐκ μέρους τόσο τοῦ **Παναγιωτάτου Μητροπολίτου** μας κ. **Ἀνθίμου** καί τῶν ἄλλων **Σεβ. Μητροπολιτῶν** ὅσον καί τῶν ἀξιολίμων κ.κ. **Καθηγητῶν** ὄλων τῶν βαθμίδων τῆς **Ἐκπαιδεύσεως**. Ὑπολογίζεται ὅτι, τίς δύο αὐτές ἡμέρες, τό **Συνέδριο**, παρηκολούθησαν περίπου **ὀκτακόσιοι (800) συνέδριοι** μεταξύ τῶν ὁποίων πλῆθος θεολόγων φοιτητῶν καί φοιτητριῶν.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- Κατά τό χρονικό διάστημα τών μηνών Μαρτίου - Ἀπριλίου 2013 ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἐνθιμος προέστη τών Ἑσπερινῶν καί ἐκήρυξε τόν θεῖο Λόγο σέ πανηγυρίζοντας ἱεροῦς Ναοῦς, ἐτέλεσεν ἐπίσης τίς θεῖες Λειτουργίες εἰς αὐτούς, καθῶς ἐπίσης ἐτέλεσε τήν Θεῖα Λειτουργία, καί ὠμίλησεν εἰς ἱεροῦς Ναοῦς κατά τίς Κυριακές, μέ τηλεοπτική μετάδοση καί πάλιν ἀπό τήν ΕΤ3, ὡς ἀκολουθῶς συνοπτικῶς: Ἱερό Ναό ἁγίου Δημητρίου, πολιοῦχου, Παναγίας Χαλκέων, Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν, ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἁγίου Δημητρίου, ἁγίας Σοφίας, ἁγίας Τριάδος, ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, ἁγίου Χριστοφόρου, ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, ἁγίου Σπυρίδωνος Τριανδρίας, Παναγίας τῆς Ἀχειροποιήτου, ἁγίου Μηνᾶ καί Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστρίας.
- Τήν 1η Μαρτίου ἔγινε Συνέδριο Προσομοιώσεως τῆς Βουλῆς ἀπό μαθητάς Λυκείων στό ἀμφιθέατρο τελετῶν τοῦ Ἰδρύματός μας «Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» στήν Πυλαία, μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία.
- Ὁ Μητροπολίτης μας κ. Ἐνθιμος προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἔκλειρε τήν μοναχή Χριστίνα στό Ἑσχαστῆριο τοῦ «Γενεσίου τῆς Θεοτόκου» στό Πανόραμα. Ὡσαύτως ἐδέχθη στήν Ἱ. Μητρόπολη τήν νέα ἡγεσία τῆς Ἀστυνομίας καί τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας.
- Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἐνθιμος παρέστη στήν τελετή παραδόσεως καί παραβολῆς τοῦ Γ΄ Σώματος Στρατοῦ τήν 19 Μαρτίου 2013 ἀπό τόν νέο Σωματάρχη ἀντιστράτηγο κ. Νικόλαο Δεβετζή. Ὁ νέος Σωματάρχης ἐπεσκέφθη τόν Παναγιώτατο στήν Ἱερά Μητρόπολη τήν 20-3-2013.
- Μέ ἐξαιρετική λαμπρότητα καί κατάνυξη, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας στόν ἱστορικό Ναό τοῦ ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, ἱεουργοῦντος τοῦ Παν. Μητροπολίτου κ. Ἐνθιμου, ἐπί παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καί πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ. Τήν μεσημβρία ὁ Παναγιώτατος παρέθεσε ἐπίσημο γεῦμα στοῦς ἐκπροσώπους τῶν Ἀρχῶν τῆς Θεσσαλονίκης στήν τραπεζαρία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Θεοδώρας.
- Ἐπιτυχῆς ἐκδήλωση διοργανώθηκε στό «Βελίδειο Συνεδριακό Κέντρο» Θεσσαλονίκης, ἀπό τά ἐνταῦθα Ἑρακικά Σωματεῖα μέ θέμα «Ἐθνική ἀγωνία καί συναγερμός γιά τήν Θράκη». Κύριος ὑπεύθυνος ὁ γνωστός συμπολίτης μας κ. Καρακοστάνογλου, ἐνῶ ἔγιναν πολλῆς προσφωνήσεις καί εἰσηγήσεις.
- Πολλὰ παιδιά μας, μαθηταί καί μαθήτριαι, γυμνασίων καί λυκείων τῆς Θεσσαλονίκης, μέ ἐπικεφαλῆς τοῦς καθηγητάς των ἐπεσκέφθησαν τόν Παν. Μητροπολίτη μας κ. Ἐνθιμο στό Ἐπισκοπεῖο, ἤκουσαν τίς συμβουλές του καί ἔλαβαν τήν εὐχή του.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΟΦΦΙΚΙΩΝ

- Ὁ Παναγ. Μητροπολίτης κ. Ἐνθιμος ἀπένευσε τό ὄφφικιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου εἰς τόν πανοσιολογίωτατο ἱερομόναχον π. Διονύσιον Κηλιμάνογλου, ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τῆς Χαλκέων καί ἀπόφοιτον τῆς Α.Ε.Α.Θ., κατά τήν θεῖα Λειτουργία στό Ναό του τήν 9-3-2013.
- Ὡσαύτως ὁ Παναγ. Μητροπολίτης μας κ. Ἐνθιμος ἀπένευσε τό ὄφφικιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου μετά ἐπιστηθίου Σταυροῦ στόν αἰδεσιμολογίωτατο π. Ἡλία Καρατζόγλου, πτυχιούχο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ΑΠΘ, κατά τήν ἀρχιερατική θεῖα Λειτουργία στόν ἱερό Ναό τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, τήν 21-4-2013.